

[Justitsministeren.]

lige steder her i landet, hvor det har været nødvendigt at aflaste de motorsagkyndige i deres arbejde.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Undervisningsministeren (Bomholt): Jeg skal herved tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ophævelse af lov om teaterdrift i København m. v.*

Da loven af 12. april 1889 om teaterdrift i København blev vedtaget, åbnedes der for første gang adgang for andre teatre end det kgl. teater til at opføre skuespil i København, men loven indeholdt dog ret vidtgående bestemmelser sigtende til at beskytte det kgl. teater mod konkurrence fra andre teatre. Foruden en mere speciel bestemmelse i lovens § 1 er det således i § 2 fastsat, at intet privat teater må opføre noget til det kgl. teaters repertoire henhørende stykke, medmindre det kgl. teater ikke har bragt stykket til opførelse i løbet af 10 på hinanden følgende år, og loven er i praksis forstået således, at denne eneret ikke blot gælder de stykker, der hørte til det kgl. teaters repertoire i 1889, men tillige ethvert stykke, der senere er blevet bragt til opførelse på teatret. I § 4 er det derhos bestemt, at ingen privat bevillingshaver må erhverve fremmede — dog bortset fra svenske og norske — forfatters eller komponisters dramatiske værker på en sådan måde, at det kgl. teaters adgang til opførelse af disse indskrænkes. Den nærmere rækkevidde af denne bestemmelse er i øvrigt tvivlsom, og den har da heller ikke fundet anvendelse i praksis.

Udviklingen i løbet af de snart 70 år, der er forløbet siden vedtagelsen af loven af 1889, har imidlertid medført, at lovens bestemmelser om det kgl. teaters eneret er kommet til at stå for de københavnske privatteatre som en urimelig begunstiggelse af det kgl. teater og i samme omfang som en utilbørlig begrænsning af privatteatrenes kunstneriske muligheder, en begrænsning, der måske var begrundet, dengang de såkaldte „sekondteatre“ nærmest rangerede i plan med markedsgøgl og fjællebodsløjer, men som ikke bør opretholdes i vore dage.

Fra det kgl. teaters side har man vel

betydelig interesse i at bevare § 2 i loven af 1889 og til en vis grad også samme lovs § 4. Under hensyn til de stærke ønsker, der fra forskellig side er fremsat om ophævelse af 1889-loven, mener teaterchefen dog, at det under de givne forhold er forsvarligt af hensyn til det kgl. teaters repertoireforpligtelser at tiltræde bestemmelserne i det foreliggende lovforslag. Også det kgl. teaters tilsynsråd har ment at kunne tiltræde principperne i lovforslaget.

Efter dette vil der af det kgl. teaters privilegier kun være tilbage eneretten til de 4 stykker, der har hørt til teatrets repertoire før 1889, og som siden er holdt ved lige, nemlig „Elverhøj“, „Recensenten og dyret“, „Der var engang —“ og „Genboerne“. Også for disse stykker er der foreslået en begrænsning i eneretten, idet det tidsrum, hvori stykkerne kan være ude af det løbende repertoire, uden at eneretten fortabes, foreslås nedsat fra 10 til 5 år. Da det kun drejer sig om 4 stykker, mener teatret dog at kunne bevare disse for repertoiret selv med den foreslåede nedsættelse af det nævnte åremål.

Såvel Teaterdirektørforeningen som teaterkommissionen har tilsluttet sig det foreliggende lovforslag.

På hele denne baggrund er det min opfattelse, at såvel hensynet til privatteatrene som til publikum må føre til, at teatrene stilles så frit som overhovedet muligt ved valget af deres repertoire. For det kgl. teater vil muligheden for en regelmæssig genoptagelse af de stykker fra det ældre repertoire, der har publikums interesse, ifølge sagens natur være begrænset. Enerettens ophævelse vil næppe påføre det kgl. teater nogen forøget konkurrence. De få stykker fra det klassiske repertoire, der af mange anses for naturligt hjemmehørende på det kgl. teater, vil som nævnt være sikret for teatret; og for så vidt angår bestemmelserne i § 4, medfører teatrets lovmæssige forpligtelser til at opretholde et vekslende repertoire i forbindelse med abonnementsordningen, der fra 1. september 1957 vil blive udvidet til også at omfatte nye scene, at den nævnte bestemmelse ikke har ydet teatret beskyttelse, idet det er umuligt at opføre et stykke mere end 30-35 gange i løbet af en sæson og teatret derfor